

**ROBERT
VAN
GULIK**

ČÍNSKE BLUDISKO

**RÓBERT
VAN
GULIK**
ČÍNSKE BLUDISKO

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Elena Vadovičová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Robert van Gulik: The Chinese Maze Murders,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve The University of Chicago Press, Chicago 1997,
preložila Veronika Redererová.

V knihe sú použité dobové ilustrácie autora v pôvodnom čínskom štýle Ming.
Illustrations drawn by the author in the original Chinese Ming style.

Copyright © 1962 by Robert van Gulik
All rights reserved
Translation © Veronika Redererová 2003, 2019
Cover Design © Emil Křížka 2019
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2140-1

OSOBY

Treba poznamenať, že čínske priezviská (tu písané pre lepšiu orientáciu veľkými písmenami) sa uvádzajú pred krstným menom.

Hlavné postavy

TI ŽEN-ŤIE: novovymenovaný okresný administrátor a sudca v meste Lan-fang na severozápadnej hranici Čínskej ríše. Skráteno sudca Ti alebo len sudca

CHUNG LIANG: seržant, dôverník a poradca sudcu Tiho, a zároveň veliteľ strážnikov na súde. Skráteno seržant Chung alebo len seržant

MA ŽUNG:

TAO KAN: } trojica dôveryhodných pomocníkov sudcu Tiho

ŤIAO TCHAJ:

Postavy z Prípadu vraždy v uzavretej miestnosti

TING CHU-KUO: generál vo výslužbe, usadený v Lan-fangu. Našli ho zavraždeného vo vlastnej knižnici

TING JIE: mladší kandidát literárnych vied, jeho jediný syn. Skráteno kandidát Ting

WU FENG: syn generála Wua z ministerstva vojenských vecí v hlavnom meste, mladší kandidát literárnych vied a amatérsky maliar

Postavy z Prípadu skrytého testamentu

JU ŠOU-ŤIEN: bývalý guvernér, ktorý zomrel v Lan-fangu, kam sa utiahol na odpočinok po skončení kariéry

pani JUOVÁ, rod. MEJOVÁ: guvernérova mladá druhá žena

pani LIOVÁ: maliarka, priateľka pani Juovej

JU KIE: guvernérov starší syn z prvého manželstva

JU ŠAN: malý syn pani Juovej

Postavy z Prípadu dievčata s odseknutou hlavou

FANG: kováč, neskôr veliteľ strážnikov na súde, označovaný ako veliteľ Fang alebo len veliteľ

BIELA ORCHIDEA: jeho staršia dcéra

ČIERNA ORCHIDEA: jeho mladšia dcéra

FANGOV syn

Ďalšie postavy

ČCHIEN MOU: miestny tyran, ktorý sa chopil moci v Lan-fangu

LIU WAN-FANG: jeho najstarší radca

LING: kaprál, armádny dezertér, ktorého sudca Ti opäť prijme do armády

OROLAKČÍ: ujugurský náčelník, v skutočnosti princ Uldžin. Jeho krycie meno Orolakčí znamená agent alebo zástupca

POLOVNÍK: Orolakčího komplic

TULPÍ: ujugurské dievča

MAJSTER ŽERIAVIE RÚCHO: starý pustovník

1

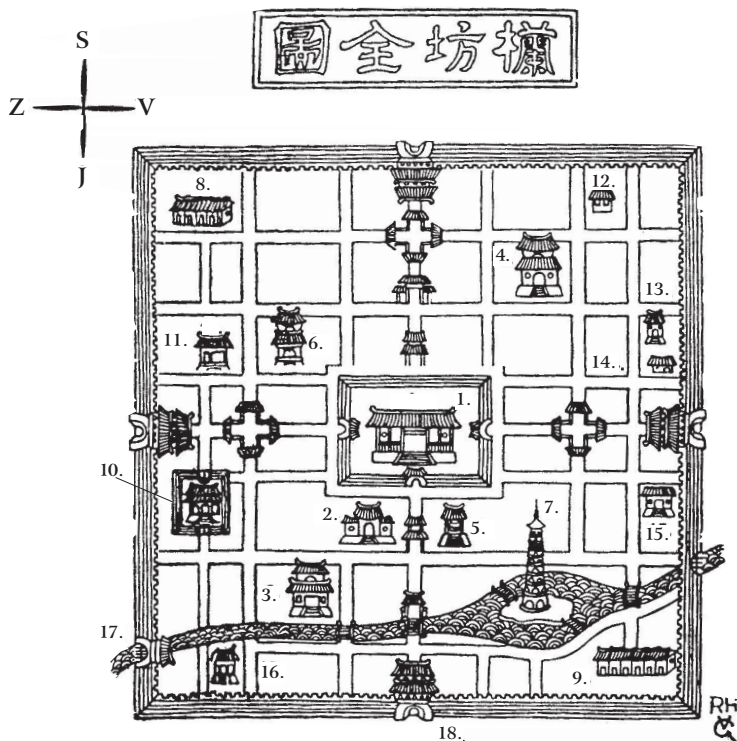
ZVLÁŠTNE STRETNUTIE NA LOTOSOVOM JAZERE. SUDCU TIHO PREPADNÚ NA CESTE DO LAN-FANGU.

*Nebesá stvorili nemenný vzor na stotisíc liet,
určili pravidlá Slnku a hviezdám hore, dolu zas horám a riekam;*

*A starí mudrci zvolili posvätný model pre naše zvyky:
Nebeské právo si vzali za osnovu a ľudské zákony za útok.*

*Čestný a rozvážny sudca je nesporným nástrojom Nebies,
otcom a matkou pre ľud, súcitný, no i prísny.
Ubitým jeho súd odčiní všetky krivdy,
zločinec mu však neujde, hoci sa klamstvom oháňa a lžou.*

Počas vlády súčasnej osvietenej dynastie Ming v období Jung-lo žije naša ríša v mieri, úrody sú bohaté, nevy-skytujú sa suchá ani záplavy, ľuďom sa darí a sú spokojní. Za tento šťastný stav krajiny patrí výlučná vďaka jeho vzne-šenému a ctihodnému cisárskemu veličenstvu. Prirodzene, v požehnaných mierových časoch sa pácha málo trestných činov, a tak súčasnosť poskytuje len skromný študijný ma-teriál tým, čo sa ich chcú naučiť odhaľovať. V prípade záuj-

Schematická mapka Lan-fangu:

1. Súdny dvor	10. Čchien Mouov palác
2. Chrám mestského boha	11. Palác generála Tinga
3. Konfuciov chrám	12. Vináreň Večná jar
4. Chrám boha vojny	13. Svätyňa troch pokladov
5. Zvonica	14. Dom pani Liovej
6. Hlásna veža	15. Pôvodné Juovo obydlie
7. Pagoda	16. Dom Ju Kieho
8. Severný rad	17. Vodná brána
9. Južný rad	18. Popravisko

mu o záhadné zločiny a ich dôvtipné riešenie bystrými sudcami sa treba obrátiť do minulosti.

Pretože mám dosť voľného času, aby som sa mohol venovať svojej záľube, s veľkou chuťou hľadám v zaprášených archívoch a pátram po starých záznamoch o slávnych kriminálnych činoch histórie, na stretnutiach v čajovni pozorne počúvam priateľov a známych, keď začnú debatovať o ohromujúcich prípadoch, ktoré v minulosti vyriešili uznávaní sudcovia.

Nedávno som sa popoludní prechádzal v Západnom parku a obdivoval naplno rozkvitnuté lotosy. Po vytesanom Mramorovom moste som prešiel na ostrov uprostred lotosového jazera a usadil sa k voľnému rohovému stolu na otvorenej terase tamojšej reštaurácie.

Popíjal som čaj, lúskal sušené melónové jadierka a tešil sa z nádherného výhľadu na záplavu lotosových kvetov na hladine. Pozoroval som okoloidúcich, a pritom sa ako zvyčajne zabával tým, že som sa z výzoru niektorých usiloval určiť, kto sú a aké majú osudy.

Všimol som si dve neobyčajne krásne dievčatá, kráčajúce ruka v ruke. Podľa toho, ako veľmi sa na seba ponášali, boli jednoznačne sestry. Očividne však s rozdielnymi povahami. Mladšia, veselá a plná života, celý čas štebotala. Staršia sa, naopak, správala zdržanlivo až hanblivo a sotva druhej odpovedala. Výraz jej tváre prezrádzal hlboký zármutok. Vycítil som, že jej život musela v minulosti poznačiť ťažká tragédia.

Len čo sa mi sestry stratili z dohľadu, všimol som si, že ich sleduje staršia žena. Mierne krívala, pri chôdzi sa podošľala paličkou a prejavovala o slečny náramný záujem. Pochopil som, že je to ich gardedáma. Keď však prechádzala popri terase, zbadal som v jej tvári takú zlobu a škodoradosť, že som čo najrýchlejšie sústredil pozornosť na príťažlivú mladú dvojicu.

Mládeneč mal na hlave čiapku kandidáta literárnych vied,

dievča bolo oblečené skromne, ako žena v domácnosti. Kráčali každý zvlášť, no z ich vzájomných nežných pohľadov sa dalo vyčítať, že patria k sebe. Podľa tajnostkárskej atmosféry vznášajúcej sa okolo nich som usudzoval na zakázaný ľúbostný pomer. Práve keď prechádzali popri mne, dievča sa pokúsilo vziať chlapca za ruku, no rýchlo sa vyvliekol a zamračene pokrútil hlavou.

Preletel som pohľadom po hosťoch na terase, pričom ma upútal buclatý, elegantne oblečený pán s príjemnou okrúhrou tvárou, sediaci rovnako ako ja sám. Odhadoval som ho na príslušníka vidieckej šľachty. Keďže sa zdalo, že je zhovorčivý typ, radšej som rýchlo pozrel inde, aby si omylom nevysvetlil môj upretý pohľad ako výzvu na nadviazanie známosti. Uprednostňoval som samotu, ktorá umožňuje ponoriť sa do vlastných myšlienok, o to väčšmi, že záblesk v jeho očiach ma nútil byť opatrný. Uvedomil som si, že človek s podobným chladným a vypočítavým pohľadom, ktorý je v príkrom rozpore s priateľským výrazom tváre, dokáže ľahko spáchať akýkoľvek temný, vopred premyslený diabolský skutok.

O chvíľu nato som zbadal, že po schodoch na terasu pomaly vystupuje starec s rozviatou bielou bradou. Na sebe mal hnedé rúcho so širokými rukávmi, ozdobené čiernym zamatom, a na hlave vysokú čiernu tylovú čiapku. Hoci bez znakov úradu či postavenia, pôsobil tým najvznešenejším dojmom. Na chvíľu zastal, oprel sa o zakrivenú palicu a prenikavým pohľadom spod hustého bieleho obočia si prezrel plne obsadenú terasu.

Pretože osobu v takom úctyhodnom veku nemožno nechať stáť, zdvihol som sa a ponúkol ho, aby si prisadol k môjmu stolu. Prijal s galantným úklonom. Kým sme pili čaj, vymenili sme si zvyčajné zdvorilosti, pričom sa ukázalo, že jeho priezvisko je Ti a je bývalým prefektom, dnes už na odpočinku.

Čoskoro sa medzi nami rozprúdil živý rozhovor. Zistil

som, že môj hosť je rozhladený a vzdelaný človek s dobrým vkusom. Čas rýchlo bežal, debatovali sme o próze a poézii a medzitým pozorovali veselý zástup ľudí prechádzajúcich sa pri vode.

Všimol som si, že môj hosť hovorí s prízvukom provincie Šan-si. A tak v pauze, keď rozhovor na chvíľu uviazol, som sa spýtal, či náhodou jeho rodina nie je príbuzná s niekdajším rodom Tiovcov z Tchaj-jüanu, hlavného mesta tejto provincie, ktorý dal krajine pred mnohými storočiami za vlády dynastie Tchang veľkého štátnika Ti Žen-ťieho.

Oči starého pána sa odrazu rozžiarili. Poťahal sa za dlhú bradu.

„Pravdaže!“ zvolal. „Moja rodina je skutočne jednou z vetiev rodu, z ktorého pochádza veľký sudca Ti, a ja som hrdý, že ho môžem rátať medzi svojich predkov. Hoci táto skutočnosť je zároveň zdrojom pretrvávajúceho súženia. Kedykoľvek si sadnem v reštaurácii k miske ryže alebo popijam v čajovni voňavý nápoj, priam pravidelne musím počúvať, ako niekto rozpráva príhody zo života môjho osvieteného predka. Priznávam, to, čo sa vraví o skvelej kariére Ti Žen-ťieho na cisárskom dvore, zvyčajne zodpovedá pravde – napokon všetky fakty sa dajú overiť v oficiálnych kronikách dynastie Tchang. Častejšie však títo hlúpi ľudkovia šíria farbisté povesti z predchádzajúceho obdobia jeho kariéry, keď pôsobil vo funkcii okresného administrátora v rôznych provinciách a iba budoval svoju slávu ako sudca Ti tým, že rozriešil množstvo záhadných kriminálnych prípadov. Pravdivé fakty o väčšine týchto prípadov sa v našej rodine odovzdávali ústnym podaním z generácie na generáciu. Rozčuľuje ma teda, keď v čajovniach musím počúvať prekrútené historoky; zvyčajne ani nedojem a odchádzam.“

Starec zavrtel hlavou a palicou zlostne zabúchal o dlažobné kamene.

Zvešť, že môj hosť je skutočne potomkom slávneho sud-

cu Tiho, ma nadchla. Vstal som a hlboko sa mu poklonil na znak úcty jeho vznešenej rodine. A prehovoril som:

„Vzácnny pane, dovoľte, aby som vám povedal, že s veľkým záujmom študujem pravdivé opisy vyšetrovateľskej práce významných sudcov našej slávnej národnej minulosti. Vyhýbam sa prázdnyim povedačkám a nadšene analyzujem staré záznamy. Nenastavujú nám vari zrkadlo, aby nás aj dnes upozornili na naše slabosti a omyly? Nielenže zlepšujú morálku a zušľachťujú zvyky, zároveň pôsobia odstrašujúco na zločincov. Nenájdeme lepší dôkaz toho, že sieť nebeskej spravodlivosti je utkaná dostatočne husto, takže z dlhodobého hľadiska ňou neprekíza nijaký zločinec.

Podľa môjho názoru nejstvoval v minulosti detektív, čo by sa mohol porovnávať so sudcom Tim. Celé roky som neúnavne zbieral poznámky o prípadoch, ktoré vyriešil vďaka svojmu geniálnemu ostrovtipu. Priaznivý osud mi teraz dožičil stretnúť sa s vami, vzácnny pane, ako s prameňom informácií o tejto téme, pričom len dúfam, že to nevyzerá, akoby som chcel zneužiť vašu láskavosť, keď vás pokorne poprosím, či by som si nemohol z vašich úst vypočuť rozprávanie o niektorom z jeho menej známych prípadov.“

Starec hneď súhlasil, a tak som ho pozval na skromnú večeru.

Spúšťal sa súmrak a hostia sa presúvali z terasy dovnútra reštaurácie, kde personál rozžal sviece a farebné papierové lampióny.

Vyhol som sa hlavnej sále s hlučným večerajúcim davom a utiahol sa so svojím hosťom do bočného salónika s výhľadom na jazero, teraz ponorené do červeného jasu zapadajúceho slnka.

Objednal som dve večere so štyrmi chodmi a džbán teplého vína.

Po chutnom jedle a niekoľkých pohároch vína si starý pán pohladkal dlhé bokombrady a začal:

„Porozprávam vám o troch zvláštnych kriminálnych prípadoch, ktoré môj vážený predok, sudca Ti, vyriešil za tých najnezvyčajnejších okolností. Bolo to v čase, keď pôsobil v Lan-fangu, vzdialenom okresnom meste na severozápadnej hranici Ríše.“

A pustil sa do dlhého a zložitého rozprávania.

Hoci nevravel nezaujímavo, často odbiehal od hlavnej témy a hlas mal nevýrazný a jednotvárný ako bzučanie čmeliaka. Po chvíli som si uvedomil, že moja pozornosť ochabuje. Aby som si osviežil myseľ, vypil som postupne tri ďalšie poháre, no jantárový mok ma skôr uspával. Zatiaľ čo hlas môjho hosťa monotónne zunel, ja som podľa všetkého počúval väčšmi ducha spánku, ktorý okolo mňa šelestil.

Keď som sa zobudil, bol som sám v studenej miestnosti s hlavou položenou na rukách na stole.

Nado mnou stál otrávený čašník a oznamoval, že nočná hliadka už odrúbila prvú časť noci. Nepomýlil som si náhodou ich reštauráciu s ubytovňou, kde môžu ľudia stráviť celú noc?

Hlavu som mal ťažkú, a tak mi v prvej chvíli nezišla na um primeraná odpoveď, aby som toho arogantného hlupáka usadil. Namiesto toho som sa spýtal na svojho spolustolovníka, ktorého som podrobne opísal.

Čašník odpovedal, že večer najprv obsluhoval v inej časti reštaurácie, a vôbec, vari si myslím, že má čas obzerať si každého hosťa? Nato vytiahol účet za dve večere so šiestimi chodmi a za osem džbánov vína. Nemohol som robiť nič len zaplatiť, hoci som plný pochybností premýšľal, či sa mi to stretnutie so starým pánom len neprisnilo, a či lotor čašník nevyužíva moju náhlu indispozíciu, aby ma poriadne obral.

Reštauráciu som opustil s nepríjemným pocitom a vykročil domov po vyľudnených uliciach. Môj sluha tvrdo spal, skrútený do kľbka v kúte knižnice. Nebudil som ho, ale po prstoch som prešiel k policiam s knihami. Vybral som kro-

niky dynastie Tchang, miestopisný slovník a svoje vlastné poznámky o sudcovi Tim. Pozorne som všetko prelistoval, no hoci všeobecné črty rozprávania starého pána presne zodpovedali historickým faktom, na severozápadnej hranici nikdy nejestvovalo mesto Lan-fang. Domnieval som sa, že som pravdepodobne prepočul názov mesta, a rozhodol som sa, že zajtra starého pána navštívim a požiadam o ďalšie vysvetlenie. Vtom som však, zlostný sám na seba, zistil, že hoci si presne pamätám každé slovo z jeho rozprávania, nech sa akokoľvek usilujem, neviem si spomenúť na žiaden osobný údaj – zabudol som aj jeho plné meno, aj súčasnú adresu.

Pokrútil som hlavou, namočil štetec a ešte v tú noc zapísal celý príbeh, čo mi vyzozprával, takže som štetec odložil, až keď ráno zakikiríkal kohút.

Na druhý deň som sa pustil do podrobného zisťovania medzi priateľmi, no nik z nich nepočul o penzionovanom prefektovi Tim, ktorý by žil v našom meste, a ani ďalšie pátranie po ňom neprinieslo ovocie. Táto skutočnosť však nerozptýlila moje pochybnosti. Starý pán mohol cez naše mesto len prechádzať, alebo možno býva niekde v okolí na vidieku.

Dovolím si teda ponúknuť vám rozprávanie v tej podobe, v akej je, nech súdny čitateľ sám rozhodne, či moje stretnutie na lotosovom jazere bolo snom, alebo skutočnosťou. Ak príbeh o troch záhadných zločinoch odvedie čitateľa aspoň na chvíľu od starostí a nepríjemností každodenného života, nebudem ľutovať medenáky, ktoré zo mňa podvodom vymámili. Lebo nech už sa stalo čokoľvek, ten čašník bol zjavne odporný lapaj. Nie je predsa možné, aby jeden alebo dvaja kultivovaní páni boli schopní na posedenie vy-píť osem džbánov vína.

Cez hory na východ od mesta Lan-fang sa pomaly vliekli štyri vozy ťahané koňmi.

V prvom sa sudca Ti, nový administrátor Lan-fangu, snažil nájsť si počas náročného cestovania čo najpohodlnejšiu polohu. Sedel na zvinutom lôžku a chrptom sa opieral o veľký balík kníh. Jeho dôverník, bývalý seržant Chung, sedel oproti na bale poskladaného súkna. Tieto opatrenia ich však ani trochu neuchránili pred nekonečným nadhadzovaním na hrboľatej ceste.

Sudcu aj seržanta premáhala únava, lebo cestovali bez prestávky už niekoľko dní.

Za nimi šiel veľký voz s plátennou strechou a hodvábnymi záclonkami. Viezli sa v ňom tri manželky sudcu Tiho, jeho deti a slúžky, ktoré sa usilovali trochu spať, skrútené medzi vankúšmi a teplými prikrývkami.

Dva ďalšie vozy boli naložené batožinou. Zopár sluhov balansovalo hore na balíkoch a škatuliach, iní dali prednosť pešej chôdzi popri spotených koňoch.

Pred svitaním opustili poslednú dedinu. Ďalej viedla cesta len cez pustú horskú oblasť. Za celý deň stretli iba zopár zberačov raždia. Popoludní ich na dve hodiny zdržalo zlomené koleso a teraz, za súmraku, im hory pripadali ešte hrzivejšie.

Čelo sprievodu tvorili dvaja vysokí chlapi na koňoch. Na chrptom im viseli široké meče, na sedlách mali pripevnené luky a v tulcoch im hrkotali šípy. Boli to Ma Žung a Ťiao Tchaj, verní pobočníci sudcu Tiho. Správali sa ako ozbrojený sprievod skupiny. Ďalší sudcov pobočník, štíhly nahrbený Tao Kan, šiel vzadu spolu so starým správcom.

Hore na hrebeni Ma Žung zastavil koňa. Cesta pred nimi klesala do zalesneného údolia, potom opäť stúpala na ďalší kopec.

Ma Žung sa v sedle obrátil a zakričal na kočiša:

„Ty cicvor, pred hodinou si hovoril, že sa už blížime k Lan-fangu! A teraz vidím, že musíme prejsť ďalšie horstvo!“

Kočiš zamrmľal poznámku o mestských ľuďoch, čo majú večne naponáhlo, a nahlas namrzene povedal:

„Nič sa nebojte, na ďalšom kopci už uvidíte, že sa za ním rozkladá Lan-fang.“

„Počul som, keď ten tík vravel o ďalšom kopci už pred hodnou chvíľou,“ prehodil Ma Žung k Ťiao Tchajovi. „Neprijemné, že dorazíme do Lan-fangu tak neskoro v noci. Odchádzajúci sudca nás musí očakávať už od obeda. A to nespomínam ďalších hodnostárov okresu a recepciu na naše uvítanie. Musí im škrkať v bruchu prinajmenšom tak ako mne!“

„Keby len to, ale ako im muselo vyschnúť v hrdle!“ dodal Ťiao Tchaj. Obrátil koňa, aby zastal pri sudcovom kočiari.

„Vaša ctihodnosť,“ prehovoril, „musíme prejsť ešte jedno údolie, no potom vraj konečne budeme v Lan-fangu.“

Seržant Chung zavzdychal: „Veľká škoda, že vaša ctihodnosť prikázala tak rýchlo odísť z Pu-jangu. Hoci tam hneď po našom príchode spáchali dva zločiny, v podstate to bol príjemný okres.“

Sudca Ti sa s trpkým úsmevom zahniezdil v snahe pohodlnejšie sa oprieť o balík s knihami.

„Zdá sa,“ ozval sa, „že zvyšky budhistickej kliky v hlavnom meste spojili sily s priateľmi z Kantonskej obchodnej komory a urýchlili moje preloženie dávno pred skončením môjho funkčného obdobia v Pu-jangu. Hoci očakávam, že služba v takom odľahlom okrese ako Lan-fang bude určite veľmi poučná. Nepochybne narazíme na svojské problémy, s akými sa človek nikdy nestretne vo veľkých mestách vnútrozemia.“

Seržant s jeho závermi súhlasil, no ďalej sa mračil. Mal už vyše šesťdesiat rokov a nepohodlie spojené s dlhým cestovaním ho vyčerpávalo. Od najútlejšieho detstva slúžil v rodine Tiovcov. Sudca Ti ho po nastúpení do úradu vymenoval za svojho poradcu a po preložení do nového pôsobiska ho vždy vymenoval za veliteľa strážnikov na svojom súdnom dvore.

Pohoniči plieskali bičmi. Sprievod prekonal vrchol hory a po úzkej kľukatej ceste začal zostupovať.

Čoskoro sa ocitli v údolí v úplnej tme pod vysokými cédrami, ktoré vyrastali z hustého kríčia, vrúbiaceho cestu po oboch stranách.

Sudca Ti práve uvažoval, že prikáže sluhom, aby zapálili pochodne, keď k nemu doľahli zmätené výkriky spredu aj zozadu.

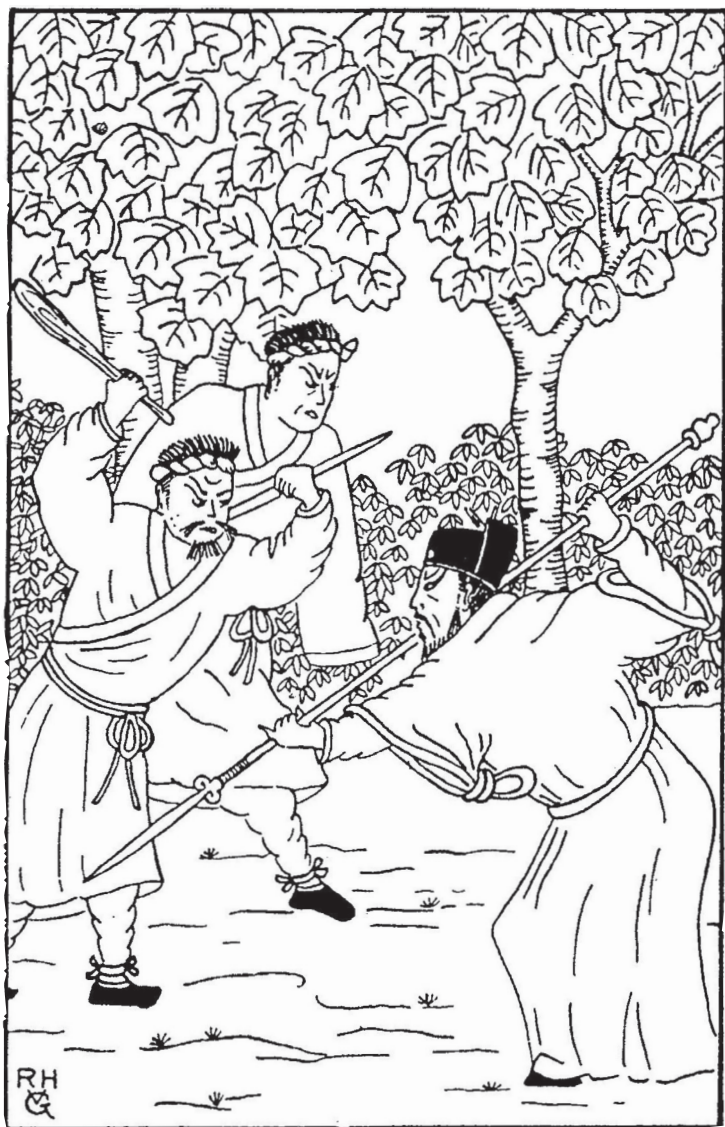
Z lesa sa náhle vynorilo niekoľko chlapov s tvármi zakrytými čiernymi šatkami.

Dvaja z nich chytili Ma Žunga za pravú nohu a stiahli ho z koňa, nemal ani čas vytasiť meč. Tretí vyskočil zozadu na koňa za Ťiao Tchaja, začal ho škrtiť, a tak ho dostal na zem. Na konci sprievodu zaútočili dvaja ďalší zbojníci na Tao Kana a na správcu.

Kočiši zoskočili z vozov a stratili sa v lese. Sluhovia sa rozprchli tak rýchlo, ako im nohy stačili.

Za oknom sudcovho koča sa zjavili dve maskované tváre. Prvý úder do hlavy zbavil vedomia seržanta Chunga. Sudca sa sotva vyhol kopiji, ktorú hodili dnu. Rýchlo ju obooma rukami chytil pod ostrím. Útočník zvonka ťahal, aby zbraň uvoľnil. Sudca ju najprv pevne zvieral, a potom odrazu potisol smerom, ktorým druhý ťahal. Chlap spadol dozadu. Sudca mu vytrhol kopiju z rúk a vyskočil von oknom. Oboch útočníkov si držal od tela tak, že sa kopijou oháňal koldokola. Zbojník, čo udrel seržanta Chunga, bol ozbrojený palicou, kopijník teraz vyťahoval dlhý meč. Obaja útočili bez zmilovania a sudca si uvedomoval, že sa ich odhodlaniu nevydrží brániť dlho.

Dvojica bitkárov, čo stiahla z koňa Ma Žunga, ho chcela rozsekať mečmi, prv než sa pozbiera zo zeme. Nanešťastie pre nich narazili na zdatného protivníka, ktorý bol len pred pár rokmi slávnym zbojníkom. Predtým, než sa vďaka sudcovi Timu polepšil, patril Ma Žung spolu s Ťiao Tchajom k „bratstvu zelených lesov“. Nejestvovalo teda veľa trikov pri prepadávaní pocestných, ktoré by Ma Žung nepoznal. Namiesto aby vstal, prevalil sa celým telom na druhú stranu,

Sudca Ti odráža útok dvojice zbojníkov

chytil útočníka za členok a potiahol, až ten stratil rovnováhu. Zároveň druhého presne miereným úderom kopol do kolena. Týmto dvojitým výpadom získal čas, aby sám rýchlo vyskočil na nohy. Prudkým úderom päste trafil chlapa na zemi do hlavy. Rýchlo ani blesk sa zvrtol a toho, čo si šúchal pomliaždené koleno, kopol do tváre, až mu vyvrátilo hlavu dozadu a takmer si zlomil väzy.

S obnaženým mečom bežal na pomoc Ťiao Tchajovi, ktorý na zemi zúfalo zápasil s násilníkom, čo sa mu zakvačil na chrbát. Dvaja ďalší postávali vedľa s dlhými nožmi, aby Ťiao Tchaja zapichli, len čo sa im naskytne príležitosť. Ma Žung vrazil meč jednému priamo do hrude. Nezdržoval sa jeho vyťahovaním a kopol druhého do rozkroku. Ten sa od bolesti začal skrúcať na zemi. Vzal lúpežníkovi dlhý nôž a bodol ním do pleca Ťiao Tchajovho súpera.

Vo chvíli, keď pomáhal Ťiao Tchajovi na nohy, začul výkrik sudcu Tiho: „Pozor!“

Ma Žung sa zvrtol a len-len stihol uhnúť hlavou pred palicou toho zo zbojníkov, čo najprv útočil na sudcu, a teraz šiel na pomoc svojim komplicom. Zadunelo to, keď mu palica dopadla na ľavé plece. S kliatbami sa zviedol na zem. Zbojník sa znovu rozohnal, aby rozbil Ťiao Tchajovi hlavu. Ten však vytiahol nôž a až po rukoväť ho vrazil zbojníkovi do srdca.

Sudca Ti mal už len jedného protivníka, chlapa s mečom, no vybavil ho rýchlo. Predstieral výpad kopijou, súper zdvihol meč na jeho odvrátenie, a vtedy sudca použil šermiarsky trik, známy ako „padajúci stožiar“, obrátil kopiju vo vzduchu a tresol súpera násadou po hlave.

Spútanie zbojníkov sudca prenechal Ťiao Tchajovi, a sám sa rozbehol k vozom s batožinou. Na zemi sa váľal lúpežník a zúfalo si zvierať krk. Druhý s palicou v ruke nakúkal pod voz. Sudca ho zneškodnil úderom plochej strany kopije do hlavy.

Spod voza vyliezol Tao Kan s tenkým povrázkom v ruke.

„Čo sa tu deje?“ vyzvedal sa sudca.

Tao Kan sa uškrnul. „Jeden z týchto vagabundov zrazil správcu a druhý ma ukážkovo tresol po hlave. S hrozivým zastonaním som ostal nehybne ležať. Mysleli, že som v bezvedomí, a začali sťahovať z voza batožinu. Zdvihol som sa a zozadu prehodil cez hlavu najbližšiemu lúpežníkovi tenkú slučku. Potom som sa skryl pod voz a zatiahol povraz tak pevne, ako sa len dalo. Druhý lupič tam za mnou nemohol, pokiaľ sa sám nechcel vystaviť nebezpečenstvu, a palica mu v tejto situácii nebola nič platná. Práve zvažoval, čo robiť, keď vaša ctihodnosť jeho dilemu rozriešila zaňho.“

Sudca Ti sa zasmial a vrátil sa na miesto, odkiaľ doliehali šľavnaté kliatby Ma Žunga. Tao Kan vybral z rukáva dlhý vlasec z ovčieho črievka a pevne zbojníkom zviazal ruky a nohy. Potom uvoľnil slučku na krku toho, ktorý sa už-už dusil.

Lúpežníkov oklamalo, že Tao Kan vyzerá tak neškodne a nenápadne. Chlap v stredných rokoch, vonkoncom nie bojový typ, naopak, mimoriadne úslužný, ktorý si dlhé roky zarábala na živobytie ako profesionálny podvodník. Až kým mu raz sudca Ti nepomohol z nepríjemnej situácie a neprijal ho medzi svojich pobočníkov. Pretože Tao Kan dôverne poznal cesty a chodníčky podsvetia, stal sa veľmi užitočným pomocníkom pri sledovaní zločincov a zbieraní dôkazov proti nim. A ako sa práve mal možnosť presvedčiť lupič s modrajúcou tvárou, Tao Kan ovládal množstvo nečakaných trikov.

Keď sa sudca Ti vrátil na začiatok sprievodu, zastihol tam v pästnom súboji Tiao Tchaja s útočníkom, čo prvý napadol Ma Žunga, a medzičasom sa prebral z bezvedomia. Ma Žung zatiaľ čupel na zemi s ľavou rukou ochromenou po údere do pleca. Pravou sa bránil pred útokmi drobného lupiča, ktorý okolo neho neobyčajne vrtko tancoval a oháňal sa krátkou dýkou.

Sudca zdvihol kopiju. Práve v tej chvíli sa Ma Žungovi podarilo lapiť drobného protivníka za zápästie. V železnom zovretí mu vykrútil ruku, až kým so zastonaním nepustil dýku. Nato ho Ma Žung stiahol na zem a kľakol si mu kolonom na brucho.

Zbojník žalostne vykrikol.

Ma Žung sa s ťažkosťami zdvihol, zatiaľ čo ho zajatec zasy pával ranami pästou voľnej ruky, to si však Ma Žung takmer nevedomoval. Vzdychajúc požiadal sudcu: „Vaša ctihodnosť, môžete mu strhnúť masku?“

Sudca Ti mu stiahol z tváre šatku a Ma Žung šokovane zvolal: „Nebesá! Veď je to dievča!“

Hľadeli do planúcich očí mladej dievčiny. Ma Žung jej od prekvapenia pustil zápästie. Sudca jej však rýchlo pridržal obe ruky za chrbtom a znechutene poznamenal: „Nuž, završe človek objaví v týchto zbojníckych bandách aj opustennú ženu. Zviažte ju tak ako ostatných!“

Nato Ma Žung zavolaľ Ťiao Tchaja, ktorý medzičasom premohol a spútal svojho súpera. Postával tam zmätene a škriabal sa na hlave, zatiaľ čo Ťiao Tchaj zväzoval dievčaťu ruky za chrbtom. To nepovedalo ani slovo.

Sudca Ti prešiel k plachtou zakrytému vozú so ženami. Jeho prvá dáma sedela pri okienku s dýkou v ruke. Všetci ostatní od strachu zaliezli pod prikrývky.

Sudca im oznámil, že boj sa skončil.

Sluhovia a kočiši postupne vychádzali z úkrytov. Rýchlo sa dali do práce a rozžali pochodne.

V mihotavom svetle sudca zisťoval, ako dopadol boj.

Jeho strana neutrpela príliš veľa škôd. Seržant Chung stratil vedomie a teraz mu Tao Kan obväzoval hlavu. Starého správcu útok len vystrašil. Ma Žung, vyzlečený do pol pása, sedel na spadnutom kmeni stromu. Ľavé plece mal fialové a napuchnuté, Ťiao Tchaj mu ho natieral liečivým olejom.

Ma Žung zabil dvoch zbojníkov, Ťiao Tchaj jedného.